

XXIV

L'espessa fumaguera, la basca i la penombra d'aquell despatx no tenia res que envejar als millors passatges de les obres de Mario Puzzo. Un dels presents, el cacic Barrina, en un posat demostratiu del seu tarannà, calçat amb aquells exclusius John Lobb fabricats a mida, descansava els peus damunt el centret. Mentre, tot passant-se per l'engonal prohibicions europees i d'altres mandangues, pausadament fumava aquell Cohibas que tot ho empudegava, com meditant de quina manera encetar aquell tuacte.

La resta de presents, en silenci, esperaven impacients l'últim en aplegar.

—Perdoneu... Perdonen vostés la meua tardança, però la meua filla em trau de polleguera —era Cacaú, que va empényer la porta sense demanar permís.

—Esperem que el benestar de la teua família justifique la tardança —el qui ara li feia el retret en to sever era Vila, l'alcalde de la vila.

—Falta algú? —preguntà el nouvingut, com si la qüestió no anàs amb ell, que a més arribava enlluernat del carrer, amb ulleres de sol, on la llum esplèndida d'aquell estiu encegava els escassos vianants que contravenien el costum sagrat de fer la migdiada.

—Tu, redell! Que no ho veus? —Barrina, al mateix temps que l'increpava es va alçar com perquè li notaren la seua corpulència— Buida el pap! Quina informació tens dels vostres amiguets “progres”?

—Pel nostre infiltrat sé que han estat escorcollant i classificant els arxius. També hi ha dos ordinadors, però han tropessat amb les contrasenyes, així que no han pogut accedir a

res. De moment, en paper han recollit articles antics del llepalletres. Ah! I un diari personal amb anotacions íntimes.

—Però del contingut se'n sap alguna cosa més? Ens compromet alguna cosa?

—No ho sé, encara ho tenen molt verd i sembla ser que s'estan limitant a ordenar-ho per dates. Igual m'enganye, però no els veig espenta per descobrir res d'importància.

—No te'n refies, que d'on menys et penses salta la llebre.

—I *"aunque la mona se vista de seda..."* —va voler postillar Vila.

—*"...ni te cases ni te embarques"* —la gracieta del Cacau no havia fet ni puta gràcia als altres reunits, que començaven a dubtar de la capacitat d'aquell individu per fer res de trellat.

—I la Guàrdia Civil com duu el tema? —ara Barrina s'adreçava al sergent Dalmàs, que havia sorgit del racó més fosc de l'estança.

—No semblen massa interessats en aclarir un accident que veuen normal per a un borratxo, perdut i periodista. El sergent —Dalmàs, presa de l'argot dels informes policials, es referia a ell mateix en tercera persona— els està deixant fer d'una manera rutinària, però sense escarotar massa. Només un dels caporals que acaba d'aplegar en la darrera remesa, Fenoll, s'hi ha interessat més del compte. No patiu, Dalmàs li tallarà les ales al mig pollastret.

—Doncs bé, crec, Chulià, que el teu amigueta s'hauria de fer amb els ordinadors.

—No alçarà sospites?

—Disfressa-ho com un robatori. Si hi contenen alguna cosa compromesa, ens poden tocar la corfa. Quan els tinguem a les nostres mans, crec que el millor que podríem fer és destruir-los. El dimoni carrega els ordinats. No deien que Bill Gates era l'Anticrist?

Les cares d'estupefacció dels altres tres oïdors va confirmar a Barrina que no s'havien reunit per divagar sobre satanisme i Microsoft.

—I sobretot és molt important, però molt, fer desaparèixer la informació que el Martí dels collons havia penjat a Internet, i amb la qual ens va amenaçar. Menuda llescada si ix a la llum! No ho ha de saber ningú. I nosaltres també hem d'oblidar que hem estat ací.

Els altres tres assentiren i van anar eixint escalonadament d'aquella envellida nau industrial de l'abandonat polígon almorquer, oblidat de la mà de Déu i de la conselleria d'Indústria.

Estovat tot el llarg que era en un marge, sota l'ombra espessa d'una figuera de la gota de la mel, per aprofitar una inexistent briseta tomaquera, un joveçol solitari i mig endormiscat es va dessonillar amb el veloç pas d'aquells cotxots, amb aquella polseguera i a aquelles hores. “Que no dorm la gent d'ací al ple del migdia?”

Només va reconèixer el Cayenne blau marí del seu cap a la caserna: “Quantes hores feia aquell malcarat sergent Dalmàs! Un Porsche per a un guàrdia civil no era un poc massa?”. I no se n'haguera recordat de tot allò si la coïssor que se li escampà per tota la pell, al lèrgia provocada per haver jagut davall aquell arbre del dimoni, no l'hagués dut al centre de salut. Fenoll, encara vestit de paisà i desconegut per a la major part del veïnat, hi va coincidir amb un dels amos d'aquells vehicles: l'alcalde Vila, que, espitat com anava amb el seu BMW X3, només volia una recepta d'aquells tranquil·litzants que l'ajudaven a dormir amb la mala consciència. “Dalmàs i Vila junts?” La curiositat d'aquella coincidència fora d'hores només li va provocar un lleu somriure: una timba després d'un dinarot va ser una hipòtesi que el cabet del jove caporal va començar a barallar. “I qui més hi era?”

XXV

La rebolica indicava ben a les clares que algú havia entrat.

—*Senyó* Maria, i diu que no ha sentit res en tota la nit?

—Xica, he dormit tota la nit com l'algeps, però em note la gola un poc rasposa i m'he alçat mig atabuixada.

—I com ha dormit?

—No sé si estic més espessa jo, o tu, xiqueta. Que no m'has escoltat, redenya?

—Vull dir, amb la calor, deixa la finestra oberta? —va aclarir una afrontada Llúcia.

—Sí, el balconet, amb la persiana tirada, però amb les ventalles obertes de bat a bat. És que no saps quina calorassa passe per l'estiu.

—Em sembla que l'han adormida amb un esprai, tal i com fan per a entrar a furtar als xalets —al “disseminat” que deien eufemísticament els del puntet, perquè nomenar “casetes” les seues mansions, encara que només tingueren llicències de “casetas d'arreus de conreu”, era rebaixar-se massa—. De tota manera, abans de cridar els civilers, fem una ullada per si trobem res a faltar —va suggerir un cavil lós Blai.

Els lladres s'havien centrat quasi exclusivament en el despatx de la cambra. Fora d'allí, només l'or de l'aixovar de la dona, i uns dos-cents euros —“*edros*”, segons l'anciana— del comodí també faltaven.

—És curiós, l'adormen a vosté, escarben només l'or i els diners, com si anaren sobre segur, i després tot el sarau de la cambra. Home, si foren uns esgarramantes, què castanyes volien al despatx? —la pregunta en veu alta de Carme no va trobar cap eco.

Tota la colla va pujar escales amunt observant detingudament cada esglaó, per si hi podien descobrir alguna pista. Només a un tros on la pols s'acumulava van notar al reflex de la llum unes quantes petjades. Pertanyien a dos sabates diferents. I res més.

—Iee, i els ordinadors? —un calfred va recórrer les esquenes de l'equip en escoltar l'observació de Llúcia.

Una línia nítida de pols delimitava el contorn de la unitat central del PC de sobretaula que hi havia hagut, perquè la pantalla hi era. I el portàtil? Tampoc hi era enlloc. El guilopo Jaume no va dir res. Fins i tot als investigadors policials, que van acudir mitja horeta després, van anotar la substracció de dos aparells. Amoïnats per l'escampada de papers, van constatar que la feina feta la podrien recompondre amb certa facilitat. Després de la visita dels guàrdies de la caserna —el sergent Dalmàs, el caporal Fenoll i els agents López, Garcia i Montoya—, que ajudaren en la recollida d'empremtes la policia científica vinguda de Sant Felip, Blai, Llúcia, Carme i Jaume s'arromangaren i a poqueta nit ja tenien allò de bell nou quasi ordenat com abans.

Més tard, al casinet de la plaça, i només amb les dues xicotes davant, Jaume els va explicar quatre coses: ell tenia el portàtil del Martí. Des del primer dia l'havia amagat al canterer. Ara el tenia a sa casa, i urgia abocar tota la informació al de Carme, amb el buidatge fet la vespra del PC furtat. I també a alguna memòria externa de gran capacitat.

—Com que sembla que qui siga realment té interès en el contingut dels ordinats, cal guardar còpies de tot a distints llocs. I només ho hem de saber nosaltres tres —només faltava que hagueren fet un jurament de sang i que s'hagueren disfressat d'escoltes al voltant d'una foguera, però no estava el forn com per a cantar ni "*Kumbaià*" ni "*Puff, el drac màgic*".

—Carme, i el teu superordinador, ben amagat, fins que copiem tot el d'ahir.

A casa, fins la matinada, Jaume va intentar infructuosament aconseguir la contrasenya. Va intentar calmar-se, i va pensar que, amb l'alba i havent dormit, la ment estaria més clara per intentar accedir a l'interior de la màquina. Desconfiant de la seua ombra, va amagar el portàtil de Martí... a la canyissola encarada al nord del vell colomer de son pare.

I l'endemà, mentre Jaume matinava per comprar tres memòries d'una porrada de gigues, una per a cadascun d'ells tres, les dues xicones i Blai van prosseguir ordenant per data els arxius en paper que els anaven sorgint.

XXVI

Els fets havien començat a moure's a tanta velocitat que provocaven vertigen. Jo sabia que qui movia els fils dels titelles estava nerviós i el temps corria en la seua contra. No endevinava qui podia estar darrere de tota aquella moguda, ni exactament per quin motiu. El que sí que tenia clar és que nosaltres, sense ser-ne conscients, havíem somogut els fonaments d'alguna història més aïnes fosca. Sospitava que encara anàvem davant de la tronada, però érem conscients que ja havien donat solta als gossos de presa, i la cacera, on nosaltres érem l'esquer, havia començat.

Vaig decidir actuar per aqueixa intuïció que tants bons resultats m'havia donant al llarg de la meua vida i, un poc per lliure, en tornar de comprar el material informàtic en aquella megasuperfície comercial dels voltants de València, com qui no vol, vaig amanéixer per cal Tio Cento. Sabia que, sense falta, havia aplegat l'hora de comunicar-li el traspàs del Martí, i no sabia com encarar-ho, però comptava amb un as a la mànega: l'ordinador portàtil del finat. Qui sap si l'ancià, davant la "pissarreta" que ell deia, despertava de la letargia de la demència senil i m'aclaria alguna cosa.

—Qui està ací? —jo continuava preferint la versió laica a la d'aquell "Ave!" que d'altra gent encara emprava per demanar permís a l'hora d'entrar a les cases.

I en cal Tio Vicent la clau ja no estava al pany, com abans féia tothom confiadament. La porta del carrer, però, romania oberta, com un signe de confiança amb els arribats. En els temps que corren la gent tanca amb pany i clau. I forrellat, per si de cas.

Ningú no em contestava, però des del brançal percebia una remor de veus que provenia de la cuina d'aquella casa que coneixia com la palma de la mà. Vaig insistir:

—Que no hi ha ningú?

—Qui va? —una veu femenina ara sí que em respongué. Era Laia, la neboda que tenia cura a temps parcial del Tio Cento—. Vosté és...

—Jaume, el Tio Vicent ja em coneix.

—Espere's. —malgrat que la distància d'edat entre ella i jo no era excessiva, encara em mantenia la fórmula de respecte als majors—. És que estem canviant la muda del meu oncle. Ara mateix eixirà.

Fent gala d'una claredat que no m'esperava, el vell, ben polit i mudat, afaitat, va eixir del quarto tot recolzant-se en el muscle de la jove i adreçant-se'm digué:

—Quin goig tornar-te a vore! Vaig estar molt a gust amb tu l'altre dia.

—Tio, si vol res de mi, estaré pel corral.

—Asseu-te, sagal —m'invità l'ancià mostrant-me una cadira de braços, mentre ell seia a l'altra.

—Li he de dir alguna cosa.

—Ui, quina careta has posat.

—Home, és que l'altre dia li vaig dir que duria el Martí, però no podrà ser.

—I això?

—Doncs perquè el Martí és mort. En accident, o això diuen.

La maçada que acabava de rebre l'home semblava haver-lo deixat fora de joc. Els lacrimals se li van humir. No va encertar a dir res i jo vaig intentar a trencar aquell silenci que se'ns feia etern.

—No li ho havia dit ningú?

—Ací no rep massa visites: dels de la meua edat perquè ja han faltat, i dels més joves, com vosaltres, perquè només us acosteu per alguna coseta que us interessa. I de la família, com que és curta...

—De fet, només estic jo —va interrompre la neboda, que segur que havia estat amb l'orella darrere la porta— i el meu germà, que viu a Gandia. Jo no havia trobat el moment — ara em mirava demanant comprensió des del llindar de la porta—, perquè no sabia com s'ho prendria el meu oncle.

—Perol vell, bony i forat! —va ser l'amarg crit de l'ancià.

Laia, tot entrant ja decidida, va fer com si recollís alguna andròmina, i ens va preguntar si volíem un cafenet.

—Descafeïnat, si pot ser —vaig respondre, tot donant una imatge de dessustanciat fetiller, per veure si desapareixia la xicota i podia parlar amb l'home.

—Jo, el meu timonet amb mel, ja saps.

La jove va fer que sí amb el cap, i, tot girant cua, va desaparèixer pel corredor mig a les fosques.

—La meua neboda és de fiar —em va aclarir el Tio Vicent—. Ho dic perquè t'he vist massa reticent —collons el vell quin ull tenia, amb cataractes i tot!

—Home...! —i no em va eixir res més de la gola.

—De fet, els darrers temps només he pogut parlar amb dues persones amb qui tinc confiança: ella, i... el Martí. I ara, crec que amb tu, *vital?*

—Ja ho sap que sí, per això estic ací —vaig contestar un poc corregut.

L'home em va preguntar pels detalls de la mort del Martí, i jo, a grans trets, li vaig resumir la desllavassada versió oficial i les sospites que cobejàvem, encara no aclarides.

—Accident? No em fotràs, tort! Si no sabera en quins negocis treballava el nostre amic, i amb quins enemics se les havia de vore, igual m’ho creuria. Però les aparences i la veritat de les coses són coses ben diferents, tu ja ho has de saber.

—I de què parlaren els últims viatges?

—La meua amistat amb ell ja ve d’anys, quan l’afer aquell dels meus coloms — mentre jo li assentia, em venien al cap els fulls que havíem trobat cal Martí.

—Des de fa uns anys, venia amb...

—Amb l’ordinador portàtil —redell, ja estava la Laia pel mig, quina llepassa més viva!

—Laia igual t’ho pot explicar millor —va confirmar l’ancià.

Es notava la xica ben treta en les noves tecnologies. Ella ens va explicar que el Martí duia el seu ordinador, i, després de sopar, els mostrava —a ella i el seu iaio— antics articles, publicats i censurats, i dels moderns. I després s’allargaven xarrant de tot un poc. Martí havia trobat el seu particular refugi, i cal Tio Cento podia abocar el que només escrivia per *ad ell*. I l’ancià i la neboda es podien distraure així una mica de la vida en què la malaltia de l’home els estava encauant.

—Últimament estava enganxant-se a Internet. Fins i tot havia començat a fer-se el seu bloc.

A cada pas de l’explicació, amb els detalls que la xicota anava afegint, se m’obrien les esperances de poder traure alguna cosa a descarregador. Era ben interessant tot el que deia, però vaig intervindre al monòleg per fer cinc cèntims del que féiem a la cambra del difunt. La jove, amb aquells ulls preciosos que, de tan esbatanats, semblaven dues finestres obertes al món, escoltava i es mossegava el llavi de baix, imperceptiblement, com esperant el

moment per continuar amb la seua lliçó magistral. No li vaig deixar l'oportunitat, i de sobte li vaig plantejar el principal entrebanc que ens havíem trobat: desconéixer les contrasenyes d'accés. També li vaig aclarir que havíem aconseguit entrar i copiar els arxius del PC de taula abans que l'hagueren furtat, i, allargant el braç dins la motxilla que duia sempre a l'esquena, li vaig mostrar el valuós portàtil.

—Però amb aquest, *rien de rien*.

Un somrís dels que fan història em va mostrar aquelles dents blanquejades i ben conservades. Amb dues pales al davant, grans, vaja, perquè he de mentir.

—És que sou uns perdurables! —i aquell retret a què hòsties venia ara?